

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 199/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby, Gucmanova 670/19, Leopoldov, zastúpeného RIBÁR & PARTNERS, s.r.o., Halenárska 18A, Trnava, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/47/2022 z 19. apríla 2023 a postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/84/2023 z 19. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) a postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“ a „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada priznať mu finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Napadnutým rozsudkom bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona sčasti spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že si za skutkových okolností špecifikovaných v napadnutom

rozsudku neoprávnene zadovážil a prechovával metamfetamín, ktorý aj na účel ďalšej distribúcie poskytoval najmenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Za to bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a 4 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, trest prepadnutia veci a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením s poukazom na § 319 Trestného poriadku zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že posúdenie veci všeobecnými súdmi je arbitrárne, pokiaľ ide o naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, skutkové závery vo vzťahu k spáchaniu skutku, ako aj skutkové a právne závery dopadajúce na zavinenie. Dôkazná materiál bola vyhodnotená bez racionálneho základu tak, že z nej pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú skutkové rezultáty, ktoré prijali všeobecné súdy.

4. Jedným z priamych dôkazov ustaľujúcich sťažovateľovu vinu bola usvedčujúca výpoveď [REDAKOVANÉ] z 22. januára 2022. [REDAKOVANÉ] však v iných výpovediach (z 20. januára 2022, 5. augusta 2022 a 28. septembra 2022) vypovedal sťažovateľovi na prospech. Výsluch [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní 28. septembra 2022 bol ukončený bez odstraňovania rozporov s jeho predchádzajúcimi výpoveďami. Usvedčujúca výpoveď [REDAKOVANÉ] bola na hlavnom pojednávaní čítaná 20. októbra 2022, teda vyše jeden mesiac po ukončení jeho výsluchu. Sťažovateľ uvedenú skutočnosť bez úspechu namietal pre rozpor s § 258 ods. 4 Trestného poriadku. V danom prípade nemala byť čítaná celá zápisnica o výsluchu [REDAKOVANÉ] z 22. januára 2022, ale len jej relevantná časť. Výsluch z 22. januára 2022 sa neuskutočnil kontradiktórnym spôsobom.

5. Sťažovateľ nesúhlasí s hodnotením dôkazov. Všeobecné súdy hodnotia validitu totožného dôkazu sčasti ako pravdivú a sčasti ako nepravdivú, pričom nedôvodne popierajú výpovednú hodnotu dôkazov svedčiacich v prospech sťažovateľa. Nie je zrejmý dôvod prioritizovania usvedčujúcej výpovede [REDAKOVANÉ] pred inými jeho výpoveďami, ktoré vinu sťažovateľa vyvracali. Z výpovede [REDAKOVANÉ] nevyplýva podpora sťažovateľa usvedčujúcej argumentácie [REDAKOVANÉ]. Výpoveď [REDAKOVANÉ] vyznievajúca v prospech sťažovateľa bola nesprávne vyhodnotená ako účelová, pretože v prospech jej tendenčnosti svedčia len nepriame dôkazy. Ani výpoveď [REDAKOVANÉ] z hlavného pojednávania nemala byť kvalifikovaná ako účelová a z toho dôvodu nemalo dôjsť k uprednostneniu výpovede tohto svedka z prípravného konania. [REDAKOVANÉ] pritom aj na hlavnom pojednávaní vypovedal o konaní, ktoré sťažovateľovi nebolo dávané za vinu. Vina sťažovateľa nebola preukázaná bez dôvodných pochybností, preto bolo potrebné aplikovať procesné pravidlo *in dubio pro reo* a sťažovateľa oslobodiť spod obžaloby.

6. Skutková podstata trestného činu, pre ktorý bol sťažovateľ odsúdený, nebola naplnená. Sťažovateľ nesúhlasí s rozsahom vznesenia obvinenia a zachovaním totožnosti skutku, v dôsledku čoho skutok nenaplnia znaky príslušnej skutkovej podstaty. V danom prípade nebol naplnený osobitný kvalifikačný znak podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, absentuje naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v § 172 Trestného zákona z dôvodu

nedostatku definičných znakov uvádzaných v ústavnej sťažnosti, pričom tento trestný čin nebol spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom:

8. V súvislosti s napadnutým rozsudkom ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (m. m. napr. III. ÚS 76/2022, III. ÚS 412/2022, III. ÚS 568/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 390/2023). Ústavný súd preto uvádza, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, IV. ÚS 507/2020). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením:

9. Sťažnostné námietky recipované do bodov 4 a 6 odôvodnenia tohto uznesenia je z hľadiska posúdenia ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní potrebné preskúmať spoločne. Zovšeobecniac tieto kontexty, sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s rešpektovaním práva na obhajobu a so zákonnosťou vykonávania časti akumulovanej dôkaznej matérie, keď v dôvodových líniách podľa bodu 4 odôvodnenia tohto uznesenia spochybňuje možnosť uplatnenia svojich obhajobných práv pri výsluchu [REDAKOVANÉ] z 22. januára 2022, ako aj zákonnosť vykonávania určitej časti dôkazov na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ ide o sťažnostnú argumentáciu prebratú do bodu 6 odôvodnenia tohto uznesenia, sťažovateľ namieta nenaplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bol odsúdený. Pritom poukazuje na nesprávnu aplikáciu ustanovení Trestného zákona. Je teda presvedčený o tom, že závery všeobecných súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

10. Ústavný súd podotýka, že predmetnú časť sťažnostnej argumentácie možno subsumovať pod dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, pre ktoré sa možno obrátiť na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku. Sťažovateľ pritom uvádza, že túto ďalšiu možnosť, ktorú mu Trestný poriadok ponúka na ochranu jeho práv, „zatiaľ“ nevyužil.

Niet teda pochyb o tom, že sťažovateľ sa nápravy prípadného porušenia svojich práv napadnutým uznesením pred podaním ústavnej sťažnosti nedomáhal v dovolacom konaní.

11. Právo sťažovateľa namietat' porušenie základných práv podľa ústavy a práv vyplývajúcich z dohovoru na ústavnom súde je upravené v čl. 127 ústavy, pričom predpokladom pre uplatnenie tohto práva je aj skutočnosť, že o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd (m. m. napr. III. ÚS 237/2023). Iba za predpokladu, že sťažovateľ využil všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojich práv a nebol s ich uplatnením úspešný, môže predložiť – s použitím ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – namietané porušenie tohto práva ústavnému súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy; m. m. I. ÚS 568/2020).

12. Ústavný súd sumarizuje, že sťažovateľ v uvádzanom rozsahu sťažnostnej argumentácie nerešpektoval princíp subsidiarity normatívne objektivizovaný v čl. 127 ústavy, pretože pred podaním ústavnej sťažnosti nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (v danom prípade dovolanie). Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú pre nevyčerpanie dostupných právnych prostriedkov na ochranu práv (m. m. napr. III. ÚS 237/2023, III. ÚS 79/2024).

13. Napokon ústavný súd dodáva, že lehota na podanie dovolania sťažovateľovi stále plynie (§ 370 Trestného poriadku). Ak najvyšší súd dovolaniu prípadne nevyhovie, sťažovateľ bude môcť podať proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť. Zároveň sťažovateľovi po rozhodnutí najvyššieho súdu zostane zachovaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti aj proti napadnutému uzneseniu v tej jeho časti, v ktorej ústavný súd aktuálnu ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú (§ 124 zákona o ústavnom súde).

14. Pokiaľ ide o sťažnostné dôvodové línie uvedené v bode 5 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd nezistil príčiny pre odmietnutie ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť. Z tohto dôvodu pristúpil k prieskumu uvádzaných dôvodov najskôr jednotlivo a následne v určitej komplexite. Pritom ústavný súd dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 37/2023, III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého rozsudku a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v spojitosti a integrálnej celistvosti.

15. V súvislosti so sťažovateľovým nesúhlasom s prioritizovaním výpovede [REDAKOVANÉ] z 22. januára 2022 zo strany všeobecných súdov ústavný súd upriamuje pozornosť na s. 14 a s. 15 napadnutého rozsudku. Pre ústavný súd je bez potreby podrobného recipovania záverov okresného súdu podstatná skutočnosť, že predmetná výpoveď bola vzájomne súladná s ostatnými dôkazmi, kým vo vzťahu k iným výpovediam [REDAKOVANÉ] bol ustálený opačný záver, pričom niektoré z avizovaných výpovedí sa javili protirečivé. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na závery uvedené na s. 17 napadnutého uznesenia, odkiaľ v konkrétnostiach vyplýva, že výpoveď [REDAKOVANÉ] z 22. januára 2022 sa opiera o množstvo iných dôkazov, konkrétne o (i) výsledky osobnej prehliadky sťažovateľa, (ii) výsledky prehliadky iných priestorov, (iii) výsledky odpočúvania, (iv) záznamy z telekomunikačnej prevádzky a (v) výsledky znaleckého skúmania.

16. Ústavný súd s poukazom na svoju ustálenú rozhodovaciu prax dodáva (m. m. napr. I. ÚS 275/2019, I. ÚS 84/2023, III. ÚS 119/2024), že záver všeobecného súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede (v danom prípade výpovede [REDAKOVANÉ] z 22. januára 2022), ktorý v prejednávacom prípade primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov. Takýto úsudok sám osebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že niektoré dôkazy, v uvádzanom kontexte ostatné výpovede [REDAKOVANÉ], mali byť hodnotené rozdielne. Z tohto dôvodu ústavný súd nevzhliadol potrebu realizácie kasačného zásahu a túto sťažnostnú námietku vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

17. Ak ide o sťažovateľom uvádzané súvislosti výpovede [REDAKOVANÉ], pre ústavný súd je primárne podstatné, že táto výpoveď sťažovateľa usvedčuje z trestnej činnosti, ktorá mu bola daná za vinu. Ústavný súd nespochybňuje sťažovateľov poukaz na zápisnicu z hlavného pojednávania z 28. septembra 2022, kde [REDAKOVANÉ] uviedol, že [REDAKOVANÉ] nepozná. Z ústavno-právneho hľadiska sa však javí rozhodujúce, že všeobecné súdy dostatočným spôsobom vysvetlili dôvody, pre ktoré reflektovali usvedčujúcu výpoveď [REDAKOVANÉ] pred jeho obsahovo opačnými výpoveďami, pričom korektným spôsobom akcentovali, že z hľadiska vierohodnosti (uveriteľnosti) uprednostnená výpoveď [REDAKOVANÉ] je dostatočne podopretá inou dôkaznou materiálou špecifikovanou v bode 15 odôvodnenia tohto uznesenia. Z tohto dôvodu tejto dôvodovej línie ústavnej sťažnosti ústavný súd nepriznal pozitívnu relevanciu.

18. V súvislosti s hodnotením výpovede [REDAKOVANÉ] ústavný súd uvádza, že všeobecné súdy prezentovali dostatočné dôvody, pre ktoré túto výpoveď vzhliadli ako nehodnovernú. V tu neuvedených podrobnostiach ústavný súd upriamuje pozornosť na s. 15 a s. 16 napadnutého rozsudku, odkiaľ vyplývajú podrobné argumentačné schémy, pre ktoré okresný súd kvalifikoval túto výpoveď ako účelovo ladenú. Z hľadiska vyrovnania sa so sťažnostnou argumentáciou je podstatné zvýrazniť predovšetkým poukazy okresného súdu na uvádzané telefónne čísla a prepisy SMS správ. Zo záverov krajského súdu (s. 25 napadnutého uznesenia) nadväzne vyplýva, že obsah záznamov telekomunikačnej prevádzky dotvára obraz o sťažovateľovej trestnej činnosti a personálny substrát odberateľov drogy. *Obiter dictum* ústavný súd dodáva, že sama skutočnosť, že komunikácia obvineného z drogovej trestnej činnosti (sťažovateľa) neobsahuje priamu zmienku o predaji drog, nemusí *ipso facto* znamenať, že takýto dôkaz priamo nesmeruje k preukázaniu hlavnej skutočnosti, respektíve viny obvineného (ako sa to usiluje navodiť sťažovateľ). Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v súvislosti s výpoveďou [REDAKOVANÉ] poukazuje na v ústavnej sťažnosti špecifikovaný znalecký posudok, z ktorého vyplývajú skutočnosti smerujúce

k nedostatku hodnovernosti výpovede tohto svedka, avšak závery objektivizované v tomto znaleckom posudku v podstate nespochybňuje. Z týchto príčin ústavný súd kvalifikoval aj tieto dôvody ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnené, pričom dodáva (m. m. napr. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, III. ÚS 119/2024), že do obsahu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu nepatrí právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, v danom prípade výpovede [REDAKOVANÉ].

19. Napokon v súvislosti s výpoveďou [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, ústavný súd uvádza, že podľa záverov okresného súdu (s. 16 a s. 17 napadnutého rozsudku) má ísť v podstate o podporný dôkaz, ktorý dopĺňa „*mozaiku usvedčujúcich dôkazov proti obžalovanému [REDAKOVANÉ]*“. V danom prípade okresný súd dostatočne relevantným spôsobom (v nadväznosti na ostatné vykonané dôkazy) vysvetlil aj skutočnosť, pre ktorú vyhodnotil výpoveď [REDAKOVANÉ] učinenu na hlavnom pojednávaní ako nepravdivú. Ani takéto hodnotiace úsudky sa ústavnému súdu nejavia ako ústavno-právne nekonformné.

20. Ústavný súd so zreteľom na argumentačné závery uvedené v bodoch 15 až 19 odôvodnenia tohto uznesenia nemôže priznať procesný úspech ani sťažovateľovmu sumarizačnému poukazu na deficit uplatnenia procesného pravidla *in dubio pro reo*. Z hľadiska posudzovania ústavno-právnej konformity vyhodnocovania dôkaznej matérie bola vina sťažovateľa ustálená bez relevantných pochybností. V danom prípade niet priestoru pre aplikáciu sťažovateľom poukazovaných rozhodnutí ústavného súdu, a to pre existenciu skutkových odlišností medzi týmito prípadmi a sťažovateľovou vecou. V sťažovateľovej kauze z dokazovania nevyplýva jeho selektívne zameranie s výrazným podcenením dôkazov navrhnutých v prospech sťažovateľa. Niet dubiozít ani o tom, že v kontexte sťažovateľovho prípadu neexistovali ani interpretačne rovnocenne stojace alternatívy, ktoré by v súlade s výkladovými princípmi trestného procesu odôvodňovali potrebu voľby tej alternatívy, ktorá by bola pre páchatel'a najpriateľnejšia. Inak povedané, na základe výsledkov dokazovania uvádzaných v napadnutom rozsudku a napadnutom uznesení nebolo možné dospieť k viacerým približne rovnako pravdepodobným skutkovým verziám. To v uvádzaných súradniciach bez ďalšieho vylučuje nadväzujúce úvahy o nedostatku aplikácie procesného pravidla *in dubio pro reo*, ktorý by sa v organickej súslednosti upínal na nevyhnutnosť konštatovania porušenia zásady prezumpcie neviny.

21. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených referenčných kritérií, a to buď pre nedostatok ústavne relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023, III. ÚS 480/2023, III. ÚS 586/2023, III. ÚS 605/2023, III. ÚS 611/2023, III. ÚS 93/2024). Ústavný súd je názoru, že so zreteľom na argumentačné línie uvedené v tomto uznesení absentuje pozitívne ustálenie príčinnej súvislosti medzi závermi napadnutého uznesenia z hľadiska korektnosti hodnotenia dôkaznej matérie a právami sťažovateľa.

22. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie v rozsahu, ktorý sa týka hodnotenia akumulovanej dôkaznej matérie, nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom uvádzaných základných práv podľa ústavy

a práv podľa dohovoru. Dôvodnosť tejto časti ústavnej sťažnosti tak nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Neostalo preto ústavnému súdu nič iné, než predmetnú časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2024

Robert Šorl
predseda senátu